

Til lovforslag nr. L 78. Skriftlig fremsættelse (1. november 2000)

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse og barselorlov m.v., lov om lige løn til mænd og kvinder, lov om børnepasningsorlov, lov om ligestilling af kvinder og mænd og lov om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sikringsordninger.

(Lovforslag nr. L 78).

Hovedparten af lovforslaget er en gennemførelse af Rådets direktiv 97/80/EF om bevisbyrden i forbindelse med forskelsbehandling på arbejdsmarkedet på grundlag af køn (bevisbyrdedirektivet).

Det overordnede formål med bevisbyrdedirektivet er at forsøge at sikre en mere effektiv gennemførelse af det grundlæggende princip om ligebehandling.

Et af de (proces)problemer, som ofte opleves af personer, der bliver forskelsbehandlet, er *bevisførelsen*. Mange finder, at det med de gældende bevisbyrde-regler er vanskeligt og nogle gange umuligt at fremlægge beviser i en sag om tilsyneladende forskelsbehandling, bl.a. fordi det er den indklagede (arbejdsgiveren), som normalt har den relevante information. EF-Domstolen har i en række sager, hvor bevisbyrdeproblematikken har været behandlet, udtalt, at en "forskydning" af bevisbyrden er nødvendig for ikke at fratage en arbejdstager, der tilsyneladende er

udsat for forskelsbehandling, ethvert effektivt middel til at søge ligebehandlings- og ligelønsprincippet gennemført. Direktivet bygger i stor udstrækning på denne EF-Domstolspraksis.

Med lovforslaget lempes beviskravene for lønmodtageren, således at der sker en forskydning af bevisbyrden til lønmodtagerens fordel. Man kan tale om delt bevisbyrde. Lønmodtageren vil i en konkret tvist skulle fremføre de faktiske omstændigheder, der giver anledning til at formode, at der er tale om direkte eller indirekte forskelsbehandling. Herefter påhviler det arbejdsgiveren at bevise, at ligebehandlingsprincippet ikke er blevet krænket.

Et andet problem er forståelsen af og anvendelsen af princippet om *indirekte forskelsbehandling*. Dette begreb har hidtil ikke været defineret i ligestillingslovene, men fremgår nu af direktivet om bevisbyrde. Lovforslaget er i overensstemmelse med denne definition.

Direktivet skal anvendes inden for enhver civilretlig eller administrativ procedure inden for den offentlige eller private sektor. Det betyder, at den ændrede bevisbyrde skal anvendes ved enhver klageprocedure, der er omfattet af direktivet.

Med lovforslagets § 4 indføres direktivets bevisbyrde-regler også inden for ligestillingslovens område, dvs. uden for arbejdsmarkedet.

Loven træder i kraft den 1. januar 2001.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.